

Arrest

nr. 113 761 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. MATTHEUS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het dorp Jaknawari, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. Begin 2011 zou u zich aangemeld hebben bij de politie en u zou een politieopleiding zijn begonnen in Mehterlam (provincie Laghman). Twee maanden na de start van de opleiding zou u bij u thuis een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. U zou echter geen gevolg gegeven hebben aan de waarschuwing die in de dreigbrief zou hebben gestaan en zou uw opleiding verder hebben gezet. Een maand na ontvangst van deze dreigbrief zou u op een vrijdag in een taxi onderweg zijn geweest naar Mehterlam toen de wagen nabij Farman Khail (provincie Laghman) werd gestopt. U zou meegenomen zijn, maar de chauffeur en de andere passagiers zouden hun weg hebben kunnen verderzetten. U zou in de kofferbak zijn geplaatst en de wagen zou na zeven uur rijden

zijn gestopt in de bergen. Daar zou u na nogmaals een uur tot anderhalf uur te hebben gestapt zijn opgesloten op een plaats samen met drie andere personen. Gedurende vier maanden zou u zijn vastgehouden en gedurende deze periode zou u ook lessen hebben gevolgd, onder andere over de jihad. Op een bepaalde dag was u alleen een stuk de berg afgedaald en aangezien u uw kans zag, besloot u te vluchten. Na drie uur zou u bij een weg zijn aangekomen, maar zou u uw been hebben gestoten en zijn flauwgevallen. U verklaart wakker te zijn geworden in een ziekenhuis in Jalalabad, waar bleek dat uw been was gebroken. Na drie dagen zou u door uw oom en ouders zijn meegenomen naar een dokter in Peshawar (Pakistan). Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u nog een viertal maanden in Pakistan zijn gebleven. Omdat u de situatie nog steeds onveilig achtte, besloot u verder te vluchten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk aan in België waar u op 1 juli 2012 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer : uw taskara, uw kaart als bewijs van gevolgde opleiding, de klacht die uw vader zou hebben ingediend aangaande uw verdwijning, een dreigbrief van de taliban, schoolattesten, een medisch attest van een ziekenhuis in Jalalabad, een medisch attest van een ziekenhuis in Peshawar (Pakistan) en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst verklaart u een dreigbrief te hebben ontvangen van de taliban op uw thuisadres waarin staat vermeld dat 'we (de taliban) te weten zijn gekomen dat je een opleiding begonnen bent en dat dit tegen de islam is' en nog dat 'je bij ons moet komen, omdat je anders zal worden gestraft en vermoord' (zie vertaling dreigbrief taliban gehoorverslag CGVS p.13). Het is opmerkelijk dat u geen acht slaat op de dreigementen die in de dreigbrief worden geuit en gewoon uw politieopleiding verderzet (gehoorverslag CGVS p.9) en dit terwijl uw vader u aanraadde uw opleiding stop te zetten (gehoorverslag CGVS p.13). De reden die u aangeeft waarom u uw opleiding verderzette, was omdat u 'werkloos was en omdat het niet goed is om werkloos te zijn' (gehoorverslag CGVS p.13). Deze handelswijze is lichtzinnig, rekening houdend met de geuite doodsbedreigingen.

Het is verder ook vreemd dat de taliban u aanvankelijk met de dood bedreigd , maar nadat ze u – die ze beschuldigen van samenwerking met de overheid en die zelfs na hun dreigbrief zijn opleiding heeft verdergezet – religieuze lessen laten volgen en u instrueren over de jihad. (gehoorverslag CGVS p.9) Het is weinig plausibel dat de taliban volop vertrouwen lijkt te schenken aan iemand die ze beschuldigen van collaboratie met de vijanden (de overheid en de Amerikanen) van de Islam.

Verder zijn uw verklaringen aangaande uw ontvoering en verblijf bij de taliban weinig geloofwaardig. U verklaart dat uw taxi, waarin de dag van uw ontvoering zich vier personen bevonden, werd tegengehouden op een vrijdagavond door de taliban. Het is ongeloofwaardig dat de taliban een privétaxi zouden tegenhouden als ze u willen ontvoeren. Uw antwoord op de vraag hoe ze weten of u in die wagen gaat passeren op dat tijdstip, namelijk ' dat de taliban een groep is die zoals de overheid werkt en geheime spionnen heeft' (gehoorverslag CGVS p.10) , is niet afdoende. Dat de taliban in staat zou zijn om dergelijke actie voor te bereiden en dit voor iemand die gewoon een politieopleiding volgt en dus een 'laag profiel' heeft, is totaal ongeloofwaardig. Verder is ook vreemd dat ze u ontvoeren en de andere personen in de wagen laten gaan. Deze personen zouden immers aangifte kunnen doen van uw ontvoering en derhalve een gevaar kunnen betekenen voor de taliban.

Ook uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban zijn weinig geloofwaardig. Zo verklaart u weliswaar gedurende maanden religieuze lessen gevolgd te hebben, maar bent u niet op de hoogte met welk doel u die lessen dan wel zou moeten volgen (gehoorverslag CGVS p.11). Verder is het vreemd dat u werd vastgehouden in een ruimte met drie andere personen, maar dat u over deze personen weinig informatie kan verschaffen. U kent weliswaar hun namen, maar weet bijvoorbeeld niet van waar ze komen en weet u niets te vertellen over hun privésituatie (gehoorverslag CGVS p.11-12). Ook over de reden waarom ze daar zaten, blijft u uitermate vaag. U verklaart hierover enkel dat 'één bij de politie zat en één burger was' (gehoorverslag CGVS p.11). Dat u niet meer info kan verschaffen, mag verbazen. Verder is het opmerkelijk dat de taliban u vasthield in een ruimte die enkel werd afgesloten 'met een gordijn' (gehoorverslag CGVS p.10) en u betrekkelijk veel bewegingsruimte gaf. Zo verklaart u na enige tijd dat u alleen – zonder bewaker – naar het toilet mocht gaan (gehoorverslag CGVS p.10). Het feit dat de taliban u veel mogelijkheden gaf om te vluchten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw detentie.

Ook uw eigenlijke vlucht van uw detentieplaats kan niet overtuigen. U verklaart hierover dat u alleen op een dag naar beneden ging om te bidden en het op een lopen zetten (gehoorverslag CGVS p.9). Dat u dit zomaar kon zonder dat u wist waar u zich bevond en dat u niet weet of u werd achtervolgd, mag verbazen. U verklaarde bovendien aanvankelijk dat u zeven uur met de auto was rondgereden en dat u daarna nog één tot anderhalf uur had moeten stappen te voet alvorens op uw detentieplaats aan te komen (gehoorverslag CGVS p.10). Dit zou dan betekenen dat u zich ver van uw woonplaats zou moeten bevinden. Dat u dan na drie uur vlucht te voet bij een weg zou aankomen, daar flauwvalt na uw been te hebben gestoten en dat u – zonder dat iemand weet wie u bent – naar het ziekenhuis van Jalalabad wordt gebracht, is totaal ongeloofwaardig.

Al deze elementen ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Mocht er aan deze feiten toch nog geloof worden gehecht, quod non, dan dient er vastgesteld te worden dat de taliban actueel u niet meer zoeken. U hebt immers het land reeds geruime tijd verlaten en volgens uw verklaringen is de taliban sindsdien 'niet meer bij u thuis geweest'. Uw verklaring dat ze 'zelf informatie zouden hebben dat u niet thuis was en dat ze zouden wachten alvorens toe te slaan' (gehoorverslag CGVS p.13) is een blote bewering.

Ter volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat u van niemand in Mehterlam die met u de politieopleiding zou hebben gevolgd, weet heeft dat ze problemen hebben met de taliban (gehoorverslag CGVS p.14). Er zijn geen elementen voorhanden die erop wijzen dat het loutere feit van het volgen van een politieopleiding, zo daar geloof kan aan worden gehecht, leidt tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Surkh Rod (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Surkh Rod te ontlopen. Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U verklaart dat immers dat u negen jaar naar school bent geweest en dat u uw studies heeft gevolgd in een school, vlakbij de universiteit van Jalalabad (gehoorverslag CGVS p.4). U stelt verder dat uw ouders twee yérib landbouwgronden hadden en dat uw vader een pensioen kreeg omdat hij vroeger voor de overheid heeft gewerkt. (gehoorverslag CGVS p.2) Uw familie zou ook 1300000 roepies (bijna 10 000 €) hebben neergeteld om uw reis te bekostigen, waardoor de indruk ontstaat dat uw familie zeker niet onbemiddeld was. (gehoorverslag CGVS p.7) Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Surkh Rod te onttrekken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de stad Jalalabad heel goed schijnt te kennen. Uw woonplaats zou op slechts vijftien minuten rijden zijn van de stad en u verklaart dat u er vaak kwam, onder ander om aankopen te doen en dergelijke (gehoorverslag CGVS p.3). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **de veiligheidssituatie in Jalalabad** te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe

aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en schoolattesten hebben betrekking op uw identiteit, dewelke door het CGVS niet wordt betwist. De andere documenten hebben betrekking op de bedreigingen en de ontvoering door de taliban. Deze elementen werden door het CGVS totaal ongeloofwaardig geacht, waardoor er aan de neergelegde documenten ook geen geloof meer kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker levert verder inhoudelijke kritiek op de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waaruit de Raad afleidt dat verzoeker eveneens de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier persberichten betreffende aanslagen in Jalalabad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal acht het onaannemelijk dat (i) verzoeker geen acht slaat op een dreigbrief die hij van de taliban zou hebben ontvangen en ondanks dat ook zijn vader hem aanraadt met zijn opleiding te stoppen deze toch verderzet, dat (ii) de taliban verzoeker na zijn ontvoering religieuze lessen zouden hebben gegeven en geïnstrueerd over de jihad, (iii) dat de taliban in staat of bereid zouden zijn om een complexe ontvoeringsoperatie te organiseren voor iemand met een laag profiel. Daarenboven legt verzoeker vage en oppervlakkige verklaringen af over zijn verblijf en zijn ontsnapping bij de taliban.

De motieven van de bestreden beslissing vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de motieven van de bestreden beslissing, die allen deugdelijk zijn, te ontkrachten.

Verzoeker stelt dat de beslissing onredelijk is gezien de commissaris-generaal zich uitsluitend gebaseerd heeft op onwaarschijnlijkheden. De commissaris-generaal zou zich beperken tot opmerkingen dat het “vreemd is dat” of dat “het opmerkelijk is dat”, zonder ergens zwart op wit te kunnen stellen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en betwist dat deze niet plausibel zouden zijn. Zijn gebrek aan initiatief na het ontvangen van de dreigbrief wijt verzoeker aan zijn plichtsbewustzijn en aan het gegeven dat hij brood op de plank moest brengen. Verzoeker stelt verder dat het algemeen bekend is dat de taliban indoctrineert en dat hij kon ontsnappen door te profiteren van het vertrouwen dat hij had gewonnen.

De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 43.027 van 19 mei 1993). De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de ongeloofwaardigheid van bovenvermelde verklaringen te ontkrachten. Hij beperkt zich tot het hernemen van zijn verklaringen, het minimaliseren van en het aanreiken van *post factum* verklaringen over slechts enkele van de vele vaststellingen die de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing aangaf.

Verzoeker wijst erop dat hij bijna één jaar heeft moeten wachten om gehoord te worden door de commissaris-generaal en ziet hierin een schending van zowel de redelijke termijn als het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt verder dat hij door het lange wachten niet meer in de mogelijkheid verkeerde om zijn meest precieze herinneringen aan de commissaris-generaal mee te delen.

De Raad merkt op dat van een asielzoeker coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen mogen worden verwacht, gezien de gevraagde informatie de kern van verzoekers relaas betrof. Van gebeurtenissen die leiden tot een gegronde vrees voor vervolging kan worden verwacht dat deze in het geheugen staan gegrift, waardoor een asielzoeker deze ook na periode van een jaar op een coherente manier zou moeten kunnen uiteenzetten. Het tijdsverloop tussen verzoekers asielaanvraag en zijn gehoor is geen verklaring voor de verschillende vaagheden en onwaarschijnlijkheden. Verzoeker toont verder niet aan hoe hij door dit interval zou zijn benadeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn worden niet aangetoond.

Op basis van de *supra* vermelde vage en onwaarschijnlijke verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). De bestreden beslissing gaf uitvoerig aan op grond waarvan de commissaris-generaal kon besluiten dat verzoeker uit een vermogende familie komt, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat het in aanmerking nemen van het intern hervestingsalternatief *in casu* onredelijk zou zijn.

De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier is gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Hij wijst erop dat er recent en op permanente basis zware aanslagen werden gepleegd. Verzoeker verwijst hiervoor naar vier pers-artikelen die elk gewag maken van een aanslag in de periode februari – juni 2013. Deze losstaande incidenten tonen echter niet aan dat er actueel in Jalalabad een situatie van willekeurig oorlogsgeweld plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Stuk 3 illustreert een aanslag tegen een gebouw van de inlichtingendienst te Jalalabad op 24 februari 2013, waarbij twee bewakers omkwamen. Stuk 4 een aanslag tegen het hoofdkwartier van het Rode Kruis op 29 mei 2013, waarbij een bewaker om het leven kwam. Stuk 5 betreft een bomexplosie in een buitenwijk van Jalalabad op 16 juli 2013, waarvan het doelwit onduidelijk is en waarbij twee burgers omkwamen. Stuk 6 betreft een aanslag op een politiekantoor op 26 maart 2013, waarbij vijf agenten om het leven kwamen. De artikelen die verzoeker bijvoegt maken aldus gewag van drie gerichte aanslagen waarbij geen burgers omkwamen, en één niet-gerichte aanslag waarbij twee burgerdoden te betreuren vielen, over een periode van 6 maanden. Deze incidenten kunnen derhalve niet gelijkgesteld worden met willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Er is immers geen sprake van een '*open combat*', het geweld is immers niet aanhoudend noch willekeurig doch specifiek gericht tegen de Afghaanse overheden en vertegenwoordigers van de internationale gemeenschap aanwezig in Afghanistan.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER